

trenta-set milions

o he sentit aquests darrers dies als mitjans de comunicació. El deute que té acumulat la Ciutat Esportiva de Blanes s'eleva a trenta-set milions. Personalment, em semblen molts diners.

Tot i que hi ha qui m'explica que és un deute relatiu, ja que pot ser fàcilment amortitzat amb futures vendes, cessions, etc., dels terrenys que ocupa l'antic pavelló municipal, em segueixen semblant molts diners.

Mentre tot això no arriba, dos joves regidors s'han erigit capdavanters de la voluntat de l'equip de govern per donar un nou impuls a unes instal·lacions clarament infrautilitzades. D'una banda potenciant la vessant esportiva local i forana (estades, finals, etc). I d'una altra, treballant i desenvolupant les possibilitats que té el macrorecinte perquè si puguin realitzar activitats populars, lúdiques i artístiques de tot tipus. Per començar, sembla que aquests dies, acollirà o haurà acollit els participants i les activitats del Carnestoltes de la Costa Brava Sud.

Sincerament! Desitjo molts èxits als promotors d'aquesta nova embranzida que es vol donar a l'equipament blanenc. Un equipament, malauradament, ja estigmatitzat des de la seva concepció com a projecte i des del seu naixement distòcic i controvertit.

La majoria de blanencs, almenys de molts blanencs amb qui he parlat del tema, coincideixen amb la idea que la Ciutat Esportiva mai s'hauria d'haver construït on és ara. Que l'emplaçament ideal eren els amplis terrenys de l'antic pavelló i els seus voltants. De la mateixa manera que, si el nou teatre s'hagués fet al sector del Molí de la SAFA com estava consensuat, i no al centre del poble, ara, artistes i espectadors, no patiríem el seguit de limitacions d'espai que, segurament, es perpetuaran durant molts anys. El món al revés!

Sí, potser el problema més gran de la Ciutat Esportiva no siguin els trenta-set milions d'euros de deute. El problema més gran que durant molt temps hauran d'afrontar tots aquells que vulguin donar-li un nou impuls és com l'Antàrtida, el desert de Kalahari o les muntanyes de l'Himàlaia (tot i l'indubtable atractiu que tenen) una ubicació llunyana, perifèrica i, ara per ara, envoltada del «no-res».